פרולוג

בני ברק, טבת תשפ״ה

המתנקש ישב על אופנוע המוטו גוצ׳י V100 הכבד שחנה ברחוב בן זכאי פינת אנילביץ׳. עיניו היו נעוצות בצומת, ממוקדות מטרה, כמו של צייד סבלני. קרני השמש שעלתה לא מכבר לקו הרקיע השתקפו בשלוליות שהצטברו על האספלט.

על פי השעון שענד על פרק ידו, היעד אמור לעבור כאן במרצדס החדשה שלו בעוד פחות מדקה, ולפנות מבן זכאי ימינה לאנילביץ. תזמון מושלם היה כל מה שנדרש כעת.

הגשם הרטיב אותו לגמרי. הקסדה שלו נצצה מאלפי טיפות גשם גדולות שישבו עליה, כמו גבישים זעירים על משטח שחור. מעיל הרוכבים העבה שלו ומגיני הידיים עזרו לו רק קצת כדי לא לקפוא. הקור חדר לעצמותיו, אבל האדרנלין שזרם בדמו שמר אותו דרוך.

המרצדס השחורה נראתה עולה באיטיות מכיוון רחוב הרב דסלר, אורותיה חותכים את הערפל הדק שהתחיל להתפזר.

הוא נדרך. כל שריר בגופו נמתח. הוא בדק שהמספר של הלוחית הצהובה תואם לזה שרשום אצלו, וניסה להביט היטב לתוך הרכב עם החלונות הכהים במטרה לוודא שאין עוד אנשים שיושבים בפנים. רק הנהג היה שם. בדיוק כמו שתודרך.

הוא חייג למספר שנמסר לו. השיחה הייתה השלב האחרון בתהליך האימות.

"עורך דין מייזלר?" הוא כיסה את פיו בשרוולו ושאל בקול עמום בעברית בעלת מבטא זר כבד, שבקושי הסתתר תחת העמעום המאולתר שיצר.

שתיקה. רק טפטוף הגשם נשמע ברקע.

"מייזלר?" שאל שוב, הפעם במבטא מזרח אירופאי ברור וגלוי יותר, מתקשה להסתיר את עברו.

"מדבר". הקול מעבר לקו היה יבש, ענייני.

ברגע שאומתה זהותו של הדובר מעבר לקו, כל מה שנדרש מהמתנקש היה ללחוץ על מתג קטן שבידו, כדי להפעיל את שעון העצר. הלחץ וההתרגשות לא הראו סימנים על פניו חסרות ההבעה.

הוא היה מומחה בזה. שנים של ניסיון הפכו את המעשה לכמעט אוטומטי.

רק שהפעם, המתג הסורר סירב משום מה להילחץ עד הסוף. הוא הסתכל על החפץ המרובע שבידיו וניסה להבין איפה הבעיה. תחושת בהלה קלה התחילה להתפשט בגופו. זו לא הפעם הראשונה שלו, והוא ידע גם שבעוד דקה, כשהיעד יגיע לביתו, מבצע החיסול הזה יהפוך לחסר תועלת. כדי לפעול בעוצמה מלאה, המטען דרש הן את שעון העצר והן את ההפעלה מרחוק. טיפות זיעה קרות זלגו על מצחו, מתערבבות עם הגשם.

הוא לחץ שוב בכל כוחו בשתי ידיו, אצבעותיו כמעט הלבינו מרוב מאמץ.

הפעם זה עבד.

קול פיצוץ אדיר החריד את הרחוב השקט והריק. ההדף הדהד בין הבניינים כמו גלים בתוך קופסה סגורה. זגוגיות רעדו וכמה אזעקות של מכוניות התחילו לצרוח בקול צורם.

את קצה פטריית העשן הענקית והשחורה שהתרוממה לגובה עצום הוא

ראה היטב מעל הבניין הגדול והלבן של החיידר שבתחילת רחוב אנילביץ, והריח את אבק השריפה. ריח חריף של מתכת חרוכה ודלק מילא את האוויר.

הוא סימן לעצמו ׳וי׳ על השלב הראשון ומיהר לעבר התחנה הבאה שלו כדי לסיים את המלאכה. העבודה עוד לא הסתיימה, והיום רק התחיל.

היישוב ׳שערי ניקנור׳, תשכ״ה

שש דמויות אפלות כפופות גוו ושפופות קומה רצו במהירות לאורך הגדר הגבוהה המפרידה בין בית חאנון העזתית לפאתי היישוב ׳שערי ניקנור׳. מדי פעם עברו הרצים למצב זחילה כדי לא להיחשף לעיניים צופות. צלליהם התמזגו עם החשכה, כמעט בלתי נראים בחשכת הלילה.

הם הגיעו לנקודה המתוכננת, וטיפסו בקלות על החומה הגבוהה בעזרת חבלים עבים שהביאו איתם. הם תקשרו ביניהם בשקט ובסימני ידיים. תוך דקות ספורות הם היו בצד הישראלי בלי שאף אחד הבחין בהם.

בתיו החדשים של היישוב הטרי היו פרושים מולם, אורות החלונות מהבהבים בשקט של לילה רגיל. חוליית המחבלים סקרה את המטרה בעיניים קרות.

הקורבן הראשון להיום היה נועם דודקביץ בן ה-16, שהבית של הוריו היה בשורת הבתים הצמודים לחומה. הוא יצא רק לרגע כדי לקחת משהו מתיבת הדואר.

יצא.

ולא ישוב.

הוא לא הספיק להוציא הגה לפני שנפל דומם, גופו הצעיר צונח על האדמה בלי קול.

הם ידעו בדיוק לאן הם הולכים.

הצבע היה עדיין טרי על הקירות שנצבעו בבית משפחת ארנון כמה ימים קודם לכן, על ידי נביל אל-צרצור, שהוביל עכשיו את החוליה הרצחנית. ריח הצבע הטרי עדיין עמד באוויר כשהם תכננו את הזוועה.

נביל ידע על התינוק החדש שנולד. ידע גם איפה ומתי תהיה הברית. אף אחד לא סיפר לו והוא כמובן לא הוזמן, אבל כשעמד שם בסלון למעלה על הסולם, מעביר את המברשת על התקרה הלוך ושוב, האוזניים שלו קלטו את כל הפרטים המדויקים.

הוא לא התבלבל כשביקש את התשלום עבור העבודה שלו בחיוך ארסי. עכשיו, הוא בא לשלוח יד בנפשם, ולקחת את חייהם של כמה שיותר יהודים. השנאה בערה בעצמותיו.

חוליית המחבלים שמה פעמיה לכיוון האולם הקטן שבכניסה ליישוב, שם נערכה הברית. צעדיהם היו מהירים ושקטים, התקדמות של טורפים בשטח פתוח.

הרובים והסכינים עשו את מלאכתם באכזריות. קולות הירי והזעקות קרעו את דממת הלילה.

אמו של התינוק, צרויה ארנון, ברחה יחד עם כמה מהאורחים אל המטבח שבאולם, שם נעלו את עצמם במקרר הגדול. היא לא הספיקה לרוץ אל העגלה היפה והחדשה שעמדה בפינה, שבה היה מונח אוצרה היקר מפז שישן בשקט, בלי לדעת ובלי להרגיש כלום.

רגשותיה סערו בתוכה. הוא חי או מת? היא קיוותה בכל ליבה שהוא ממרר בבכי עכשיו, כי זה יסמן שהוא עדיין חי.

בנה יקירה, מחמל נפשה.

הקור העז במקרר הקשה מאוד על הנשימה שלהם. אדי הנשימות שלהם התערבלו באוויר הצונן.

לידה עמדה חיוורת זלפה וידנשטיין שעוד לא ידעה בכלל שהפכה לאלמנה טרייה, וניסתה לעודד אותה ככל האפשר. המילים שלה היו חלולות באוזני צרויה. כל מחשבותיה היו נתונות לתינוק שלה.

המתקפה הסתיימה אחרי חצי שעה.

התוצאות היו קטלניות. חמישים ושלושה נרצחים. שרידי החיים והתקווה נמחקו בֵּן רגע.

המסתתרים במקרר הוצאו ממנו כמעט ברגע שאחרי האחרון. צרויה ארנון עוד לא הסדירה את נשימתה, ורצה בעודה משתנקת אל הפינה ההיא.

הפינה ההיא לעד תיצרב בזיכרונה.

מקום שישנה את חייה.

לנצח.

בני ברק, תמוז תשפ״ד

כמות מסחרית של רכבי שטח מהסוג שכבישי העיר בני ברק לא מורגלים אליהם פרצה אליהם ביללות סירנה עוצמתיות, האורות המהבהבים בכחול-אדום חתכו את דמדומי הבוקר. השיירה נסעה במהירות מטורפת במורד רחוב חזון איש המנומנם. רעש המנועים הרועמים הפר את השקט של השעה המוקדמת.

ראשוני המשכימים המעטים לתפילת ותיקין שצעדו ברחוב באותה שעה שבין עלות השחר לנץ החמה, נעצרו על מקומם והביטו בסקרנות מהולה בחשש ברכבים שסנוורו את פניהם בפנסיהם החזקים. טליתות התנופפו ברוח הקלה, והבהלה ניכרה בעיניהם הנפערות.

השיירה פנתה שמאלה לרחוב בעל שם טוב, ונעצרה בחריקת צמיגים מתחת לבניין מספר 30. אבק התרומם באוויר כשהצמיגים התחככו באספלט. הדממה שלאחר הסירנות הייתה רועמת כמעט כמותן.

עשרות אנשי ביטחון רעולי פנים קפצו מהרכבים בנשקים שלופים ומיהרו

במעלה המדרגות שבבניין הישן. מגפיהם הכבדים הדהדו על מדרגות האבן הבלויות, מטביעים עקבות לחות על השיש המבריק.

דלתות נפתחו ונטרקו מיד בחשש. קולות לחישה נשמעו מאחורי דלתות סגורות, וריח בוקר של קפה ולחם טרי התערבב בריח הזיעה והאדרנלין של אנשי היחידה.

משפחת ברנדווין. סיפר השלט הצנוע שהיה דבוק על הדלת שבדירה האחרונה בקומה השלישית. אותיות מוזהבות על רקע שחור. ישנות. מעט דהויות.

"משטרה, לפתוח!" באו הקולות הרמים מלווים בחבטות עזות על הדלת. האגרופים הלמו בעץ הישן, מרעידים את המשקוף.

"יואל ברנדווין?" הציץ קצין בכיר בתמונה שבידיו, משווה אותה אל פניו המבוהלות של האיש שפתח לו את הדלת. מבטו של הקצין היה חד כתער.

האיש אישר בניע ראש, לא ניסה אפילו להכחיש. פניו החווירו, וטיפות זיעה קרה כיסו את מצחו.

"אתה עצור באשמת מגע עם סוכן זר וסיוע לאויב בשעת מלחמה". המילים הכבדות נפלו בחלל חדר המדרגות כמו אבנים בבאר. התיק הזה היה חשוב מכדי להניח לו לחכות לשעה מאוחרת יותר.

יואל לא קיבל אפילו דקה להתארגנות. עוד לפני שהבין מה קורה סביבו הוא היה אזוק ומובל אל הניידות שהמתינו למטה. רגליו היחפות דשדשו על המדרגות הקרות, ופיג'מת הפסים שלו הבליטה את הפגיעות והמבוכה שלו.

הבושות היו נוראיות. כל התריסים שבאזור נפתחו ודיירי הסביבה הביטו בתדהמה ביואל ברנדווין, השכן הנחמד, נגרר כשהוא יחף וחסר אונים. לחישות ומלמולים התפשטו מחלון לחלון, והשמועות החלו לרוץ במהירות האור.

רב סרן שמועתי הצטרף, והחל לעבוד שעות נוספות. אבל אף אחד לא ידע באמת במה פשע ברנדווין.

רק אחד ידע ושמר על שתיקה. סוד כבד שהשלכותיו יורגשו עוד זמן רב.

שבט תשפ״ה

לאחר אימונים מפרכים שכללו הכנה פיזית ומנטלית, יחידת קיסריה יצאה לדרך. דופק מואץ וידיים מיוזעות היו העדות היחידה למה שהתחולל בנפשם פנימה.

שני מטוסים מסחריים של חברת איג׳פט-אייר המצרית המריאו בהפרש של שעה מנמל התעופה בקהיר לכיוון טהרן. כל גלגל שהתנתק מהמסלול הרחיק אותם עוד קילומטר מהביטחון היחסי שהכירו.

גם בבחינה מעמיקה לא היה ניתן לזהות קשר בין רוב הנוסעים שישבו במקומותיהם, מביטים בסקרנות בקהיר המתרחקת מתחתם לקראת כשבע שעות טיסה מתוחות. אך מתחת למסכות הפנים הרגועות למראה, פעמו לבבות בקצב סוער של אנשים הצועדים אל תוך לוע הארי.

החרדה שקיננה בלבות הסוכנים התערבבה בתחושת אחריות כבדה של גורל העם כולו, והם פרקו את המתח באמצעות שיחות קולניות בפרסית רהוטה. צחוק שפרץ מדי פעם מפיותיהם, הסווה את הפחד שכרסם בבטנם.

בתי טהרן נראו היטב מבעד לחלונות המטוס, פסיפס אפרפר של בטון וזיכרונות מודיעיניים. המשפט היחיד שהדהד בתודעתם של הסוכנים היה זהה: ״זהו. אין דרך חזרה״. גרונם התייבש למחשבה.

המטוסים נחתו ברעידה קלה והמשיכו בנסיעה מדודה על המסלול. כל תנודה קטנה הרעידה את לבם כפעמון אזהרה. שורת מוניות רגילות למראה המתינה להם בחוץ. הם היו מחולקים לזוגות, וכל זוג ידע מראש לאיזו מונית עליו להיכנס.

הכל התנהל בשתיקה רוויית מתח. מבטים שדיברו פי כמה ממילים.

לפניהם עמדו עתה ארבע שעות נסיעה אל העיירה נתנז הסמוכה לכור הגרעיני. אותו כור שבו נצפתה בסרטון המודיעיני המשאית הנושאת את הטיל המיועד לשיגור. בליבם ידעו שהם נוסעים לא רק אל נתנז, אלא אל

נקודת מפנה היסטורית.

הם הגיעו אל העיירה עם שחר ראשון, כשקרני השמש התחלו להזהיב את קו האופק המדברי. הצל והאור נאבקו זה בזה כמו התקווה והייאוש ששימשו בערבוביה בלב אנשי קיסריה.

הבתים הוכנו מראש. שעת הפעולה תוכננה ללילה הבא. לילה אחד של המתנה דרוכה שנדמתה כנצח.

שבט תשפ"ה, יום למחרת

מפקד משמרות המהפכה חוסיין סלאמי היה הראשון שצנח. מאבטחיו נפלו מיד אחריו, גופם מתרסק אל האדמה הקשה בקול חבטה עמום.

כמה חיילים איראנים השיבו אש נואשת, עיניהם רחבות מבהלה וזעם.

ב' ופקודיו לחצו על ההדק בקור רוח, דופק יציב ונשימה מבוקרת. הרובים שלהם פלטו אש מדויקת שמצאה את מטרתה, כל יריה מקרבת אותם להשלמת המשימה.

הם לא הבחינו באחד הלוחמים האיראנים שנפל מאחורי המשאית, שוכב פצוע ומדמם, עיניו בורקות בלהט קנאי. ב' ולוחמיו לא יכלו לראותו בתוך הכאוס ששרר. גופות. עשן. אבק. הלוחם האיראני היה נחוש בדיוק כמו ההנהגה הקיצונית שלו, כאבו מתמזג עם אמונה עיוורת. הוא גם ידע על איזה כפתור יש ללחוץ כדי לשחרר את הטיל ההרסני למסעו הקטלני... אצבעותיו, רועדות מכאב וריגוש, נגעו במתג הגורלי.

ב' ואנשיו רצו לעבר המשאית בצעדים מהירים וחדים, חזם הולם בקצב מטורף. מטרתם הייתה לאבטח אותה ולנטרל את ראש הנפץ המאיים לפי הנחיות מדויקות מצוות המבצע שהתכנס במטה הכללי, בקריה בתל אביב. המרחק הצטמצם, אך לא מספיק מהר.

רעם אדיר הלם באוזניהם משבש את כל התכנונים הקפדניים. גל הדף חם טלטל את גופם והם הושלכו לקרקע בעוצמה, אוויר נסחט מריאותיהם. האזור סביבם התמלא בעשן אפור וסמיך שהקשה על הראייה והנשימה, וריח חריף של דלק וחומרי נפץ צרב את נחיריהם. טעם מתכתי של דם וחרדה מילא את פיהם.

הם קיוו שזה לא מה שהם חוששים שקרה. תפילה אילמת התגנבה לשפתיים חרוכות אבק.

מבעד לעננים העשן שהחלו להתפזר כעבור דקות ארוכות ומענות, הבחין ב׳ באימה בכן השיגור הריק. קרביו התהפכו והדם קפא בעורקיו.

הוא הרים את מבטו אל שובל האש האדיר והמתפתל שהותיר אחריו הטיל הגרעיני במעופו אל השמים הכהים, בדרכו אל היעד שתוכנת לו מראש על ידי המהנדסים האיראנים... פסיק של אור במרחב אינסופי, נושא עמו חורבן אפשרי.

ב׳ לא האמין שאלה המילים היוצאות עכשיו מפיו הרועד, גרונו ניחר מצעקות וחרדה.

״נכשלנו!״, ירה הסבר זועק ושפוף גם יחד אל האוזניים שצללו בבור הפיקוד בקריה. ״הטיל הגרעיני שוגר ויצא לדרך! אני חוזר, הטיל הגרעיני שוגר ויצא לדרך!!!״ קולו נשבר במילים האחרונות.

בבור המטכ״ל נפלה דממת הלם כבדה. טיק-טק של מחשבים היה הקול היחיד שהעז להפר את השקט המחריד.

״מה???״ היה זה גונן שמגר שהלובן פשט על פניו כגל נחשול, עורקי צווארו בלטו ועיניו נפערו לרווחה.

בניגוד מוחלט לכל תחזית, מדינת ישראל עמדה בפני מצב אפוקליפטי.

שעתיים עד השמדה טוטאלית.

טחנות הזמן החלו לטחון שעון חול אכזרי.

ראש הממשלה והנוכחים קפאו לרגע במקומם והביטו במסכים בטיל האיראני המשייט בבטחה לעבר תל אביב השקטה. נשימותיהם נעתקו כאחד.

התקווה שניטעה בלבבות לסיכול תוכניתו הקטלנית של האויב, התפוגגה בהבזק אור בוהק.

אם לא יתרחש נס של ממש, עלולה העיר להפוך בעוד כשעתיים למוקד ענק של קרינה רדיואקטיבית קטלנית - - -

גבול שוויץ איטליה, טבת תשפ"ה

דוושת הגז נסחטה עד תום, מתנגדת לרגלו שהייתה כבדה כמו חיה משתוללת.

ידיו של אבישי כמעט עקרו את ההגה ממקומו, אצבעותיו הלבינו מעוצמת האחיזה, ועיניו נעו בקדחתנות. ימינה ושמאלה, מעלה ומטה, סורקות בריכוז עז את עיקולי הדרך המפותלת שבה דהרו - מעבר אומברייל בגבול שוויץ-איטליה, שביל הררי שנחצב בין פסגות אדירות ותהומות נשכחים.

ליבו הפועם לא היה פנוי לנוף המרהיב שהתגלה במלוא תפארתו עם שחר. שבריר שנייה של הסחת דעת והם ימצאו את עצמם במעמקי התהום הפעורה משמאל ומימין, גופות שבורות בין סלעים קרים. אף אחד לא יטרח לחפש אותם כאן.

במראה הצדדית הבחין בבעתה ברודף שקיצר את המרחק ביניהם, נוגס עוד ועוד בפער המצטמצם. תחושת הזמן אבדה לו, כשהוא מותיר אחריו קילומטרים של אספלט מחורך ומיכל דלק שמחוג המד שלו רוקד באזהרה אל האדום.

"אבישי, תיזהר!" בקעה זעקה מהמושב האחורי, קולו של חזי סדוק מפחד. אבישי לא הגיב. כל ישותו התרכזה במאמץ עילאי להגיע למקטע שבו הכביש מצטמצם לנתיב אחד, לפני המשאית הענקית שהגיחה ממול. נהגה, שפניו היו אטומות מאחורי השמשה הכהה, לא הראה כל כוונה לוותר על זכות הדרך.

זה היה הימור על סף התאבדות.

אם לא יקדימו את המשאית, הבחירה האכזרית תהיה בין התנגשות חזיתית בשלדה הברזל האימתנית לבין צניחה אל התהום בדרך ללא מוצא.

"חזיי, תחזיק חזזזק!!!" אבישי שאג בקול שלא הכיר, והמכונית שלהם התנתקה מהכביש. לרגע אחד, הם הפכו למטוס, אך הזמן האט. הנשימות נעצרו.

נהג המשאית בלם בחריקה מחרישת אוזניים. הקבינה הענקית שלו התנדנדה בפראות מצד לצד כמו מפלצת פצועה.

הם הצליחו. אבישי קלט בזווית עינו את פניו המעוותות מזעם של הנהג כשחלפו על פניו. הם השיגו כמה שניות יקרות מפז כשהמשאית תפסה בחמת זעם את הנתיב היחיד, פולטת עשן שחור ומתפתל, וחוסמת את הרכב שרדף אחריהם.

אבישי בלם בחריקה שצרבה את האספלט והתמקם במרכז הכביש הצר. למזלם, אף רכב אחר לא נראה באופק בשעה מוקדמת זו.

עכשיו זה הכל או לא כלום.

הם זינקו מהרכב בשרירים מתוחים ונעמדו מאחוריו, מגינים על עצמם מפני הבלתי נמנע.

"איפה הוא? חייבים לסיים עם זה עכשיו!" קולו של אבישי היה יבש כמו האוויר ההררי.

הסיוט שלהם בדמות רכב השטח השחור זינק שוב על הכביש בשאגת מנוע שהדהדה בין ההרים, כמו נהמת חיה טורפת.

חזי אחז באקדח בידיים רועדות. הוא כיוון אל מרכז השמשה, עיניו מצומצמות, נשימתו שטחית.

הרכב החל לזגזג בתנועות לא טבעיות.

"תכוון לצמיגים, שיעצור! לצמיגים!" קרא אבישי, קולו בולע את הרוח ההררית.

חזי סחט את ההדק פעמיים. שני קליעים פגעו במטרתם בדייקנות אכזרית.

הרכב האט בהדרגה, המנוע משתעל ומתנשף, עד שנעצר במרחק קצר מהם.

הם התקרבו אליו בזהירות, צעד אחר צעד, האקדח מכוון כל העת אל ההגה, מוכן לירי נוסף.

מאחורי ההגה ישבה דמות שמוטה, ידיה צונחות, גוף חסר חיים.

"הוא מת", קבע אבישי בקול שקט, חודר.

פניהם של האחים חוורו עוד יותר, מתמודדים עם המציאות הקשה שזה עתה יצרו במו ידיהם.

"הרגתי אדם..." לחש חזי, קולו נשבר, והאקדח רעד בידו כאילו הפך פתאום לכבד מנשוא.

שניהם ידעו שלא הייתה אפשרות אחרת, אבל הידיעה לא הקלה על המועקה שהתפשטה בחזם.

"אנחנו חייבים להיעלם מכאן מיד", אבישי סידר בתנועה אוטומטית את בלוריתו המבולגנת, ניסיון חסר תוחלת להחזיר סדר לעולם שהתהפך.

לפני שייעלמו, החליטו האחים לסרוק את הרוביקון השחור. הם הביטו בנהג המת - גבר בשנות השלושים לחייו, שיער בהיר מופרע ושפם דקיק מעל שפתיים כחלחלות. עיני התכלת שלו, פקוחות לרווחה, בהו בהם במבט קפוא, מאשים.

על המושב לצידו היה מוטל מכשיר הטלפון שלו, מסך שחור מבריק כמו מראה קטנה.

"אבישי, אנחנו חייבים לזוז מפה", חזי דחק, אחרי שסרק את תא המטען במהירות מבוהלת. הוא היה זה שירה, והמחשבה רדפה אותו כמו צל.

"רגע", השיב אבישי. שריר לא זע בפניו בשעה שבחן את רשימת השיחות במכשיר של הנהג המת.

הוא הכיר את המספר האחרון שהתקשר. הכיר היטב.

הדם אזל מפניו.

התובנה הכתה בו כמו גל של מי קרח.

1

בני ברק, טבת תשפ״ה

טיפות גשם גדולות ניתכו על בני ברק המנומנמת. נחבטו בזעף על האספלט הקר ומיד זינקו ממקומן בפרץ של מחול אווירי עליז עד ששוב נחתו עליו סופית באפס כוח.

קולם השקט והמונוטוני של המגבים המקרצפים את השמשה אנה ואנה נבלע בצלילי השירה הנעימה שבקעה מן הרמקולים האיכותיים הקבועים בדפנות העץ היוקרתי. הצלילים עצמם, שבקעו בסאונד מושלם וערב לאוזן, כמו נבלעו אף הם במושבי העור הרכים והבהירים.

הקור החריג והגשמים העזים שירדו כל העת בזעף אותה שעת בוקר, מלווים ברוח שורקת וחזקה במיוחד שחמסה בלעג מטריות צבעוניות מידיים קפואות ונואשות, לא הורגשו כלל ברכב היוקרה המחומם היטב.

המרצדס השחורה זחלה לאיטה במעלה רחוב הרב דסלר בבני ברק, כשנהגה האנושי והאכפתי למדי נזהר לבל יתיזו צמיגיו מי גשמים עכורים על העוברים ושבים. אלו, נצפו לרגעים ניצבים חרושי קמטים ואובדי עצות,

מנסים לחשב ולפלס את דרכם בין נהרות הענק שזרמו בעוצמה בצדי הכביש ובמקטעים מסוימים, אולי רבים מדי, השיגו את גבולה של המדרכה בשיטפון עליז.

הנהג, אבישי מייזלר, עצם את עיניו מדי פעם והתמוגג מהשירה העוצמתית והחפה מכל זיוף שהתבדרה בחלל. קול הזמיר של בנו, שלומי - ׳ילד הפלא שלומי מייזלר׳ כפי שכונה בפי קהל מעריצים רב - צעירים ומבוגרים, שטף בחדווה את אזניו של האב הגאה שלא שבעו משמוע. למרות העובדה ששלומי כבר ניצב לו אי שם בתפר שבין ילד לנער, לא היה בנמצא חולק על העובדה שהפלא נוכח, ובגדול .

האב המאושר הפך מכור לשירת בנו בכורו.

הצלילים הענוגים שהתנגנו ברגע זה במערכת הסטריאו החדשנית היו של מילות השיר - ׳איך תתנהג׳, והלחן דווקא היה שלו, של אבישי. ׳נפל׳ לו פעם בעת שעסק עם בנו בלימוד אגרת הרמב״ן. זמן קצר לאחר מכן, כבר כמעט בכל בית חרדי בארץ ואף ברחבי תבל, ידעו הילדים והמבוגרים לזמזם את המנגינה.

מכשיר הטלפון הנייד של אבישי שניצב על כן נפוח ומרופד רטט קלות, והיה זה בדיוק בשורה האהובה עליו בשיר - ׳וכל אדסמם יהיה גדוול ממך בעיננניך׳. על הצג הופיעה שיחה חסומה. הוא התעלם. גם כך התמרון בנהיגה בשעת בוקר זו, קשה. ושבעתיים במזג האוויר הסוער כאשר הכול חוצים, הולכים ורצים מעל ומתחת הגלגלים...

הרטט העצבני של המכשיר התחדש. הוא הנמיך באנחה חרישית את עוצמת הצלילים ונקש על הצג בהשלמה, כשמבטו מרוכז בכביש שלפניו.

״עורך דין מייזלר?״ נשמע קול עמום בעברית בעלת מבטא זר כבד.

אבישי ניסה לזהות את הדובר. הקול לא היה לו מוכר.

״מייזלר?״ נשמע הקול שוב. המבטא המזרח-אירופאי הכבד נשמע עתה בבירור.

״מדבר״.

מהדיבורית בקעו לחישות רמות המלוות בנשיפות קצרות ולחוצות.

הוא חידד את אזניו: "מי אתה?"

מכוניתו כבר החליקה לאיטה במורד רחוב אנילביץ', כשנדמה היה לו ששמע מתחתיו קול נקישה חשודה. הרכב גמא כמה מטרים נוספים לפני שריח חרוך וחריף עלה באפו והגה המרצדס משך לפתע שמאלה באופן מדאיג.

הוא בלם בחריקה צורמנית וגרם בכך לזוג יונים שלוות שכילו את זעמן בפירור אומלל בצד הכביש, להימלט בבהלה על נפשן. באינסטינקט מהיר תפס את נרתיק הטלית והתפילין שמונח היה על גבי המושב שלצידו, דחף בכוח את הדלת והתגלגל בקפיצה לוליינית מהירה היישר על הכביש הרטוב אל עבר המדרכה הבוצית.

ואז זה הגיע.

קול פיצוץ אדיר החריד והרעיד את הרחוב הצדדי והשמם.

אוזניו מלאו בן רגע בצפצופים מחרישים ועיניו המתעגלות באימה חזו בבעתה במה שפעם היה מכוניתו המשפחתית היקרה. זו הייתה נתונה למאכולת בליבו של כדור אש ענק שלהבותיו האדירות מלחכות כל פיסה הימנה ואינן יודעות שובעה. המרצדס הבוערת המשיכה להידרדר לאיטה עוד כמה מטרים מכוח האינרציה, עד שנתקעה בגדר קשתית אפורה שהפרידה בין הכביש למדרכה הסמוכה.

היה ברחוב הריק והגשום רגע של דממה מצמררת ומחרישת אוזניים. הלם מוחלט.

ואז, כאילו נלחץ לו אי שם מתג חשמלי נסתר שהסיט בבת אחת תריסים וחלונות שהיו מוגפים בקנאות עקב הגשם והקור. עשרות מבטים מבועתים ננעצו בהיסטריה במחזה שהעיר בני ברק החרדית לא ידעה מיום היוסדה עד היום הזה. עיני הצופים ההמומים נעו בחרדה, ימינה ושמאלה, מעלה ומטה – מביטות חליפות בגבר השרוע על גבי המדרכה וברכב המתלקח ומעלה קולות פצפוץ וסלסולי עשן שחור ומחניק הממלא את הרחוב.

היה זה מחזה סוריאליסטי, שכאילו נלקח ממחוזות אחרים. במרכזו של רחוב שקט ושלו שספק התעורר לחלוטין מלילה סוער וגשום, ניצב רכב

יוקרה שלהבות אדירות מלחכות אותו. העשן הסמיך הסתיר את האופק.

"רק שזה לא יגיע לדלק", נשמע קול היסטרי מחלון אחד הבתים, "תרוץ, תעשה משהו", לחשה עקרת בית צעירה אל בעלה החיוור שלצידה, כאילו באמתחתו הכשרה בכיבוי רכבים בוערים.

מחדר מדרגות אפל נפלט במרוצה המתעשת הראשון מן ההלם - אברך צעיר שזקנו מתבדר ברוח העזה. בידו היה בקבוק מים שמשך מביתו.

הוא נחפז לגשת עם הכבודה הדלה אל אבישי שכבר ישב על המדרכה באפס כוח, ממשש ביסודיות את איבריו, גבו שעון אל גדר הבניין הסמוך.

"אתה בסדר?" זעק בבהלה, "היה איתך מישהו נוסף ברכב?"

"אני בסדר ברוך השם", הזעזוע הטבעי עדיין ניבט מעיניו של אבישי ההמום. הוא בירך ולגם בצימאון מכוס המים שהוגשה לו. רק עתה שם לב לרעד שאחז בידיו בעת שקירב את הכוס אל שפתיו אך בקושי. "הייתי לבד ברכב", התרומם לאיטו לאחר לגימה איטית, דוחה בנימוס את הפצרותיו של הצעיר שביקש לתמוך בזרועותיו.

מאי שם בקע קולה הקרב ובא של סירנה מייבבת.

"אני בסדר, אין צורך. באמת יישר כוח גדול על המים", גם אבישי הרגיש כי חיוכו מאולץ בנסיבות הקשות.

בתוך מספר רגעים מילאו את הרחוב רכבי הצלה מייבבים בצבעים שונים. בפעם האלף הוא נאלץ להסביר לכל מי שמוכן היה לשמוע: "אין לי אויבים, ואין לי מושג מי עשה זאת. אני בטוח כי מדובר בטעות בזיהוי".

"כן, תמיד הם אומרים שאין להם אויבים ואין להם מושג מי זה", שמע סביבו קול צעיר וחצוף.

שוטרים מפוהקים רשמו את פרטיו בזמן שכבאים זריזים בחליפות מגן התיזו נהרות של קצף על שלדת הברזל המפויחת ומעלת העשן. כמעט שגערו בו על שהעז להפר את סדר יומם הרגוע הכולל בדרך כלל סיורים משמימים במעגלים ברחובות העיר, אגב לעיסה קולנית של מאכל כלשהו. הם הבטיחו ביבושת, כאילו הקריאו מנוסח כתוב, כי המשטרה תחקור את המקרה, והזמינו אותו לצורך הגשת תלונה ומתן עדות.

ניידות הטיפול נמרץ שהוזעקו למקום שבו כלעומת שבאו. בנס, לא היו נפגעים בנפש באירוע, זולת נזקי רכוש - כמה חלונות בדירות הבניינים הסמוכים שלא שרדו את ההדף.

אבישי עצמו יצא עם כמה שריטות בגופו, תוצאה של הזינוק החוצה מרכב נוסע.

כעת שככה ההמולה מעט. הצפצופים שבאזניו נמוגו והוא מצא את עצמו בתוך ים של סקרנים שחרגו מסדר יומם העמוס והתגודדו כשהם צופים במשאית הגרר שהעלתה בעצלתיים את ערמת הפח השחורה על סיפונה.

"מה קרה כאן?" החוקר היה נער צעיר לבוש בחליפה מהוהה ובמגבעת מחוקה, בעל חתימת זקן ראשונית ועיניים בורקות וסקרניות. הוא היה נראה כמי שקנה לעצמו שם על כמומחה ל'פרסום ראשון'. אבישי שעמד לצידו משך בכתפיו - "האמת... גם אני שואל". בליבו ידע היטב מי ביצע את ניסיון ההתנקשות הזה.

"אוי, זה נראה לי הרכב של מייזלר!" הסקרן הצעיר הפך לפתע לידען. הוא צודד את מבטו לרגע ופלט: "רגע, אתה מייזלר?! יאהה! זה עורך דין מייזלר! הרכב הזה שייך למייזלר, אני יודע כי--- " אבישי התרחק ממנו במהירות. אינו חפץ בקרבתו. זה כנראה החצוף מלפני כן.

מביתם שברחוב וינברג, מרחק דקת הליכה, נזעקה רעייתו, מיכל, כשפעוטם בן השנתיים, אמיתי, נישא בזרועותיה. לשמע הפיצוץ העז, הייתה לה הרגשה רעה, אבל כעת, כשהבחינה באבישי כך, נחרדה לגמרי. הוא השתדל להרגיע אותה, אך מאמציו בשלב הזה היו לשווא. הם לא החליפו מילים רבות, אבל עיניה שידרו פחד ואימה. ובעיקר, חוסר אמון.

טבעת הדוקה של סקרנים התהוותה סביבם. הבשורה כי עורך הדין מייזלר, כוכב האירוע, נמצא כאן, עשתה לה כנפיים בקרב הנאספים וכולם עמדו ובהו בו. מי בעניין ומי בחמלה.

המבטים היו לו לזרא.

"אני חייב להתקשר למשרד לרגע..." הוא ניסה להסיח את דעתו מן המתרחש סביבו, ואולי להינצל ממבטה המבועת והמאשים של מיכל. "איפה

הטלפון שלך? הנייד שלי נשאר באוטו...״

הוא הרים את עיניו, אך במבט קצרצר קלט לפתע את האופנועון לבוש השחורים שניצב בתחילת הרחוב ללא נוע. רגל אחת מונחת על הדוושה והשנייה על האספלט השחור. הוא לא יכול היה לראות להיכן פונה מבטו תחת הקסדה האטומה במלואה, אך שיער שהוא הכתובת. הוא הביט ברוכב בריכוז, מנסה לנחש את הצעד הבא שיעשה האלמוני. הוא לא זז. זה כבר היה מפחיד יותר מדי. לאחר כמה שניות הרים הרוכב את הרגלית ונעלם בעיקול.

״ראית את זה?״ פנה מודאג אל רעייתו.

״את מה?״ יותר מדי דברים היא ראתה עכשיו. הרבה יותר מדי. מיכל לא הבינה את כוונתו.

״את האופנועון הזה שעמד שם... אה, הנה הוא, שוב!״

הוא לא טעה. האופנועון היה שוב באותו המקום ובאותה התנוחה המאיימת.

מי הוא ומה הוא רוצה ממני?!

אלף נורות אדומות נדלקו במוחו. נדמה לו שהרוכב שלף מכשיר אלקטרוני כלשהו וצילם אותו ברגע זה.

זה כבר היה למעלה מכוחותיו. ביקש לפתוח בריצה מהירה לעברו. בטוח שכאן טמון הפתרון לאימה של השעה האחרונה.

ההזדמנות לא המתינה לאבישי. הרוכב נעלם שוב בדהרה.